

Okno do ulice

Bokomara

1. Dnes večer, lásko, nejdu zrovna nikam,
musím si spočítat, co se nevrátí,
když přijdeš, nezvoň, já se nezamykám,
to mají ve zvyku jenom bohatí.

2. Mně patří jedno okno do ulice,
ve kterým sleduju, kam se žene svět,
co vidím, schovám ve svý harmonice,
jednou ti o tom snad budu vyprávět.

R: O lidech ve frontě na dobrý skutky,
o vlídným úsměvu, co už se nenosí,
o nářku rozbitý telefonní budky,
o smůle, co se mi lepí na šosy.

R: Taky o štěstí, jak je kdo chápe,
o holkách, který se moc rychle rozdaly,
občas je zasvědí duše pod make-upem,
jenže svět kvůli nim sotva zpomalí.

3. Tak vidíš, lásko, už mi bylo třicet,
a pořád zůstávám jednou z mnoha nul,
mám jen to svý okno do ulice,
špehýrku na životm co mě uhranul.

4. Sám stojím ve frontě na dobrý skutky
s úsměvem, který se dávno nenosí,
občas dám korunu do rozbitý budky
a sám se smůle svý lepím na šosy.

R: Možná si po štěstí pokaždý šlapu,
když spávám s holkama, co už se rozdaly,
jenomže pořád mám duši bez make-upu,
třeba svět kvůli mě jednou zpomalí ...